

РЕШЕНИЕ

№ 30745

гр. София, 19.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 12.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3511** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 197, ал. 2 от Данъчно осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Производството по делото е образувано по жалба на Д. С. С., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], чрез адв. М. Й., против Решение № ПИ-80/19.03.2025 г. издадено от Директор на ТД на НАП С.. С процесното решение е отменено по жалба с вх, №Ж-22-157/06.03,2025г. по описа на ТД на НАП С., подадена от Д. С. С., ЕГН: [ЕГН] Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0079715/ 01.11.2023 г., В ЧАСТТА, с която е наложен заповест за задължения установени с Декларации образец 6 с №[ЕГН].25554/26.04.2015 г., №22021603437956/ 18.04.2016г. и №22021703124745/04.04.2017 г., и е оставена без уважение, като неоснователна жалба с вх. №Ж-22-157/06.03.2025г. по описа на ТД на НАП С., подадена от Д. С. С., ЕГН: [ЕГН], срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0079715/01.11.2023 г., в останалата част.

Съгласно становището на жалбоподателят оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно. Излагат се аргументи за това, че наложените мерки са незаконосъобразни и несъразмерни. Сочи се, че не става ясно, защо публичният изпълнител е приел, че ще бъде затруднено събирането на публичните вземания. Изложени са твърдения за преобезпеченост на вземането, тъй като са наложени и заповести на банкови сметки, както и несъобразяване с принципа на съразмерност залегнал в чл. 6 от АПК. На следващо място се посочва, че не е ясна каква е стойността на активите, тъй като е посочена балансова стойност 0,00 лв. На следващо място е

посочена за нарушена разпоредбата касаеща взетата стойност при налагане на запора(балансова стойност 0,00 лв.), несъобразена с поредността в ДОПК. Жалбоподателя счита, че обезпечението следва да е по застрахователна оценка, като такава не е приложена.

Иска отмяна на оспореното решение. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Й., който поддържа жалбата, излага твърдение, че оспорения акт е незаконосъобразен и недоказан. Претендира разноси, за което представя списък.

В съдебно заседание процесуалния представител на ответника - старши юрисконсулт И. Й. оспорва жалбата. Поддържа, че следва да се отхвърли жалбата и да се потвърди решението, счита че същото е правилно и законосъобразно, като се позовава на изложени мотиви в изпратено становище. Претендират се и разноси по делото. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд София град, III отделение, 60-ти състав след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано Изпълнително дело №180558911 от 2018 г. срещу Д. С. С., ЕГН: [ЕГН] за събирането на установени и изискуеми публични вземания общо в размер на 10 671,67 лв. към 06.03.2025 г. Издадено е Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК (СДИ) с изх. №С 180022-048-0185016/28.08.2018 г., в което публичните задължения на лицето са конкретизирани по размер, вид и др. Актът е връчен на имейл адрес: ... на 11.03.2025 г.

Съгласно чл. 200 и чл. 202, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, а именно издадено е Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С180022-022-0061183/28.08.2018 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на банковите касети, както и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в банка „РАЙФАЙЗЕНБАНК“ и ТБ „И.“ за сумата от 6 540,49 лв. - общо главница и лихви. Акта е връчен на електронен адрес: на 11.03.2025 г.

Получен е отговор от банка „РАЙФАЙЗЕНБАНК“, за това, че лицето не е клиент на банката. От „И.“ не е наличен отговор.

С Разпореждане е изх. №С230022-105-0419707/01.11.2023 г. е присъединена към образуваното изпълнително дело дължима глоба по фиш е №2461451/15.10.2022 г. от [община].

В резултат за обезпечаване на публичните задължения по изпълнителното дело са предприети действия от публичен изпълнител, като е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ с изх. №С230022-022-0079715/01.11.2023 г., с което е наложен запор върху:

- лек автомобил марка О., модел А., рег. [рег.номер на МПС] , година на производство 2009 г.
- лек автомобил марка ФИАТ, модел П., рег. [рег.номер на МПС] , година на производство

1997 г.

Издаденият акт е връчен на 26.02.2025 г. на деклариращия електронен адрес. Този акт е бил предмет на разглеждане в административното производство.

Съгласно отговор от 14.11.2023 г. от СДВР на посочените МПС-ва са наложени запори.

На 21.02.2025 г. е подадено възражение за изтекла давност с вх. №С250022-000-0106272/21.02.2025 г., като лице иска задълженията по цялото изпълнително дело да бъдат погасени.

В резултат на възражението за изтекла погасителна давност е издадено Разпореждане изх. №С250022-137-0001601/26.02.2025 г. на публичен изпълнител, връчено на 26.02.2025 г., с което е постановен отказ за погасяване на задължения по Декларации образец 6 с №220021503925554/26.04.2015 г., №22021603437956/18.04.2016 г., №22021703124745/04.04.2017 г., №220021804178984/ 27.04.2018 г. и Глоба/фиш с №2461451/15.10.2022 г.

На 05.03.2025 г. е подадена жалба с вх. №Ж-22-158/06.03.2025 г. срещу разпореждането, като с Решение №ПИ-79/19.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., акта е частично отменен.

Решаващият орган е приел, че Постановление с изх. №С230022-022-0079715/01.11.2023 г., следва да остане в сила до новия размер по изпълнителното дело, предвид следните съображения:

Съгласно Решение №ПИ-79/19.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., част от задължения по изпълнителното дело са отписани по давност. С отписване на сумите по Декларации образец 6 с №220021503925554/26.04.2015 г., №22021603437956/ 18.04.2016 г., №22021703124745/04.04.2017 г., размерът на установените и изискуеми публични вземания по изпълнителното дело, дължими от лице е редуциран до 2 995,64лв. към 06.03.2025 г. В контекста на описаното до тук обаче следва да се приеме, че за частта над 2 995,64 лв. са налице основания за отмяна на обезпечението, доколкото фактическата обстановка обосновава наличието на основание за частична отмяна на обезпечителни мерки по чл. 208, ал. 1, изречение второ от ДОПК.

Изложил е, че съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването й след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно. От своя страна разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане трябва, „да се приспособи към обезпечителната нужда“. Нормата на ал. 7 на чл. 195 ДОПК го превежда на нормативен език и изисква обезпечението да съответства на вземането на държавата. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния взискател, така и за интересите на длъжника, без прекомерното му обременяване. Изложил е мотиви за приложение на разпоредбата на чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Така е приел, че разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава

административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В резултат решаващият орган счита, че в частта над изискуемите задължения в общ размер на 2 995,64 лв., наложеният заповест върху МПС следва да бъде отменен от публичния изпълнител за сумата над посочения размер. Мотивите на решаващия орган са в изпълнение на принципа за съразмерност на изискуемите и установени вземания с обезпечителната нужда.

В същото време е изложил, че жалбоподателя винаги може да поиска от ПИ на основание чл. 208 от ДОПК отмяна на част от обезпечението (тъй като се касае за 2 бр. МПС), при положение, че е налице промяна в размера на задълженията и счита заповеста за несъразмерен. Но за тези свои твърдения следва да приложи доказателства в тази насока (застрахователни стойности) и да предостави автомобилите за опис, за да може да се установи техническото състояние и реално съществуване на имуществото. Евентуалният отказ на публичния изпълнител подлежи на самостоятелен контрол по реда на чл. 208, ал. 2 и ал. 3 от ДОПК.

В резултат е издадено Решение № ПИ-80/19.03.2025г. от директора на ТД на НАП С.. Решението е връчено на 24.06.2025г. и същото е обжалвано пред АССГ на 01.04.2025г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

По основателността на жалбата:

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК обезпечителни мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С.. По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167 вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК. Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящия административен орган, е

постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

В настоящия случай безспорно по делото е установено, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С230022-022-0079715/01.11.2023 г., се налага заповед върху 2 бр. моторни превозни средства ОРЕЛ А. с рег. [рег.номер на МПС], година на производство 2009 г. и ФИАТ П. с рег. [рег.номер на МПС], година на производство 1997 г. Постановлението е издадено от Г. Г., на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. във връзка с обезпечаване на вземането по Изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. по описа на същата дирекция.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5. Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство- принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по- голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на, ал. 5 на чл. 6 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви

обосновали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването въведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Следва да бъде отбелязано, че в административното производство, свързано с издаването на постановление за предварително обезпечаване, законодателят не е вменил на публичния изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че действията по обезпечителното производство са незаконосъобразни. Те спазени са изискванията за налагане на обезпечителни мерки в хода на образувано изпълнително производство, като в хода на административното производство задълженията, подлежащи на обезпечение са установени по основание и размер. В хода на административното производство и в хода на съдебното производство не се представиха доказателства, които да разколебят установеното от данъчните органи по изпълнителното дело задължение по основание и размер. Нещо повече, с процесното решение са отменен наложен запор за задължения установени с Декларации образец 6 с №[ЕГН].25554/26.04.2015 г., №22021603437956/ 18.04.2016г. и №22021703124745/04.04.2017 г.

Съгласно Решение №ПИ-79/19.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., част от задължения по изпълнителното дело са отписани по давност. С отписване на сумите по Декларации образец 6 с №220021503925554/26.04.2015 г., №22021603437956/ 18.04.2016 г., №22021703124745/04.04.2017 г., размерът на установените и изискуеми публични вземания по изпълнителното дело, дължими от лице е редуциран до 2 995,64лв. към 06.03.2025 г.

Законосъобразно обаче е прието, че за частта над 2 995,64 лв. са налице основания за отмяна на обезпечението, доколкото фактическата обстановка обосновава наличието на основание за частична отмяна на обезпечителни мерки по чл. 208, ал. 1, изречение второ от ДОПК.

От друга страна законосъобразно решаващият орган е приел, че към момента на издаване на процесното решение с Решение №ПИ-79/19.03.2025 г. на директора на ТД на НАП С., една част от задълженията са отписани по давност, поради което е прието, че постановлението следва да бъде частично отменено, до размерът на публичните вземания, които подлежат на принудително събиране.

В резултат Решение № ПИ-80/19.03.2025г. е издадено при съобразяване с материалноправните разпоредби, като правилно е решено, че процесното постановление следва да остане в сила за сумата по Декларация образец 6 №

220021804178984/27.04.2018 г. и Глоба/фиш с №2461451/15.10.2022 г., тъй като то освен, че обезпечава публичните задължения е изпълнило още едно действие – спира да тече давността съобразно чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК по отношение на задълженията по посочената декларация от 27.04.2018 г. и прекъсване на давността съгласно чл. 82 ал. 2 от ЗАНН за глобата.

Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено.

Съгласно чл. 208, ал. 1 от ДОПК отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването й след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно. От своя страна нормата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение. Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане трябва, „да се приспособи към обезпечителната нужда“. Съобразно нормата на чл. 195, ал. 7 ДОПК обезпечението следва да съответства на вземането на държавата. Това означава определяне на обезпечителна мярка, която държи сметка както за обезпечителната нужда на публичния взыскател, така и за интересите на длъжника, без прекомерното му обременяване. Това законово изискване е спазено, като е спазен принципа на съразмерност.

Следва да се отбележи, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА.

Съгласно нормата на Чл. 199, ал.1 от ДОПК Публичният изпълнител или съдът може по искане на длъжника да допусне заменянето на обезпечение с друго равностойно обезпечение, а съгласно ал. 2 Длъжникът може винаги да замени наложеното обезпечение с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. Паричната гаранция се прави по сметката на публичния изпълнител.

Освен това жалбоподателя винаги може да поиска от ПИ на основание чл. 208 от ДОПК отмяна на част от обезпечението (тъй като се касае за 2 бр. МПС), при положение, че е налице промяна в размера на задълженията и счита запора за несъразмерен. Но за тези свои твърдения следва да приложи доказателства в тази насока (застрахователни стойности) и да предостави автомобилите за опис, за да може да се установи техническото състояние и реално съществуване на имуществото. Евентуалният отказ на публичния изпълнител подлежи на самостоятелен контрол по реда на чл. 208, ал. 2 и ал.

3 от ДОПК.

С оглед изложеното, Решение № ПИ-80/19.03.2025 г. на Директора на ТД на НАП С., е правилно и законосъобразно и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските по производството:

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 от ДОПК е приложима само за производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 от ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на ТД на НАП – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Предвид изложеното и на основание чл. 197, ал. 3 от ДОПК, АССГ, III отделение, 60 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. С. С., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], чрез адв. М. Й., против Решение № ПИ-80/19.03.2025 г. издадено от Директор на ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Д. С. С., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП С. сумата от 100 /сто/ лева като разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

Решението да се съобщи на страните посредством изпращане препис от същото, съобразно чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ:

